

מ"י 7576/10/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

מ"י 7576-10-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט אורן סילברמן

המבקש פלוני

נגד

המשיבה מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לפסיקת פיצויים לפי סעיף 38 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996.

2. המבקש נעצר ביום 03.10.18 בגין חשד לתקיפה הגורמת חבלה, תקיפת בת זוג, הסגת גבול פלילית והיזק לרכוש במזיד.

3. בדיון שנערך ביום 04.10.18 שוחרר המבקש ללא תנאים לאור קביעה כי אין חשד סביר לביצוע העבירות. ניתן עיכוב ביצוע לבקשת המשיבה וערר הוגש לבית המשפט המחוזי. הערר נדחה אך זאת רק לאחר שנקבע קיומו של חשד סביר במובן אשר מקנה סמכות להטיל מגבלות. בהתאם הטיל בית המשפט המחוזי על המבקש תנאי של הרחקה מגרושתו ובן זוגה למשך 20 יום תוך קביעה כי מדובר, בעיקרו, בסכסוך אזרחי.

4. המבקש טוען כי אירוע המעצר היה משפיל כאשר נאזק מול ילדיו ושכניו, וזאת לאחר תלונה כוזבת שהוגשה כאשר המשיבה איננה בודקת ומאמת את התלונה בטרם פעולה ואף מיעצת לבת הזוג לשעבר להחליף את המנעולים בדירתו. המתלוננת היא זו שפעלה שלא כדין ובעקבות פעולתה נפתחה תגרה, על ידה ובן זוגה. המבקש אך ניסה להפריד בתגרה זו. על אף גרסתו ביקשה המשיבה להאריך את מעצרו בחמישה ימים.

5. המבקש טוען כי לא היה יסוד למעצר בהעדר חשד סביר כאשר מדובר באב ל-6 ילדים ללא עבר פלילי; מעצרו היה תוצאה של הפעלת שיקול דעת שגוי של המשיבה; גם לאחר דחיית הבקשה המשיכה המשיבה ועוד פנתה לערכאת הערר במטרה להרחיקו מביתו וכאשר היא נוקטת צד בסכסוך אזרחי; תיק החקירה כנגד המבקש נסגר; מדובר במעצר שווא אשר מצדיק פסיקת פיצוי למבקש.

6. המשיבה טענה כי לאור קריאה במוקד המשטרה הוקפצה ניידת למקום האירוע שם אותרו אדם פצוע

ואשה חבולה אשר טענו כי בעלה לשעבר של הפצועה (הוא המבקש) ובנם המשותף של בני הזוג לשעבר הם אלו אשר תקפו אותם. המשיב עוכב לחקירה בסיומה הוחלט על מעצרו. ביום 04.10.18 הובא המבקש בפני שופט אשר הורה על שחרורו. בדיון בערר שהוגש נקבע קיומו של חשד סביר והמשיב הורחק מבת זוגתו לשעבר.

7. בהתייחס לטענות המבקש הרי שהוא טען כי נאזק והושפל מול ילדיו ושכניו אך בחקירתו טען כי רק הבן שלקח חלק בתגרה היה נוכח בבית; בבית המשפט המחוזי הובהר כי התייחסות המשטרה לפריצת המנעולים נעשתה באופן תיאורטי בלבד; חומרי החקירה מלמדים כי המבקש לקח חלק פעיל באירוע ולא רק הפריד כטענתו; בית המשפט המחוזי קבע קיומו של חשד סביר; כל אלו מצדיקים דחיית הבקשה. בכל מקרה עסקינן במעצר בן יום אחד ובהתאם להוראות הדין סכום הפיצוי המקסימלי הינו 364.92 ₪.

8. בתשובה לתגובה שב המבקש והפנה להחלטת בית המשפט המחוזי וטען כי את אותה הרחקה ניתן היה לבצע בתחנת המשטרה (בסמכות קצין). המבקש לא טען כי הופעל עליו לחץ או כי כל ילדיו נכחו אך בכל מקרה חווית המעצר היתה משפילה; אין כל הסבר מדוע נסגר התיק אם המבקש הוא זה אשר פצע את המתלוננים; אין התייחסות לחלקה של המשיבה באירוע - היא זו אשר שלחה את המתלוננים להתפרץ לביתו; שווי יום עבודה של המבקש הינו 1,500 ש"ח והוא זכאי לפיצוי זה לכל הפחות.

9. בהתאם להחלטתי לאחר הגשת טענות הצדדים בכתב הועבר תיק החקירה לעיוני.

10. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בקפידה בתיק החקירה אני מוצא לנכון לדחות את הבקשה.

11. לא כל הליך מעצר אשר הסתיים ללא הגשת כתב אישום מצדיק פסיקת פיצוי. העובדה כי הוחלט לסגור את התיק העיקרי כנגד המבקש אין בה די, כשלעצמה, להצדיק תשלום כאמור. ודאי אמורים הדברים כאשר עסקינן במעצר ימים ובהתאם הרף הנדרש למעצר (קיומו של חשד סביר) הינו נמוך בהרבה מזה אשר נדרש בשלבים מתקדמים יותר של ההליך הפלילי, לרבות, השיקולים באם להמשיך ולנקוט בהליכים פליליים לגופם.

12. בחינת חומרי החקירה בתיק מלמדים כי היה קיים חשד סביר לביצוע של עבירות האלימות אשר יוסחו למבקש - כך עולה החשד לתקיפה על פי הודעת המתלון מאיר זאדה מיום 04.10.18 ובפרט שורות 31-42 וחשד לתקיפת בת זוג מהודעת המתלוננת פ' מיום 04.10.18 שורות 23 ואילך. גם הודעת הבן - א"פ מיום 04.10.18 (שורות 21 ואילך) ותמלול הדיווח למוקד המשטרה יש בהם לתמוך באופן את תיאור אירועי התקיפה שתרחושו ואת החשד הסביר. בהקשר זה נכון להפנות גם להודעתו של המבקש דן מיום 04.10.18 אשר ביקשה להמעיט במעורבותו ובמעורבות בנו באירוע האלימות אך איננה מתיישבת עם גרסאות אחרות, לרבות זו של בנו (ר' שורות 42-46, 90-94 ומנגד גרסת הבן לעיל).

13. גם בבחינה "בראיה לאחור", נכון למועד קבלת ההחלטה על ידי קצין המשטרה, הרי של ניתן לומר כי "לא היה יסוד למעצר" - בהקשר זה אפנה לדו"ח הפעולה שסומן 3 ביום 04.10.18, ובפרט ל- 3 השורות האחרונות בדו"ח ולתמונות אשר תיעדו את המתלוננים מסמכים שסומנו 2 באותו יום. לאלו מתווספים חומרי החקירה אליהם הפניתי לעיל כאמור.
14. אזכיר גם כי בית המשפט המחוזי קבע קיומו של חשד סביר, בין היתר, על יסוד חומרי החקירה האמורים. אף שנקבע כי מדובר בחשד "המקנה סמכות להטיל מגבלות" הרי שסופו של דבר מדובר היה בחשד סביר;
15. אינני מוצא גם קיומן של נסיבות אחרות אשר מצדיקות פיצוי בנסיבות דנן.
16. דוחות הפעולה אינם מצביעים על דבר מה חריג בעיובו של המבקש. מעצם טבעו של עיכוב הוא כרוך באי נעימות אך זו היא פועל יוצא של החשד כנגד המשיב באירוע האלימות. לא מצאתי כל אינדיקציה לכך גם במסגרת הודעותיו של המבקש.
17. המשיב שוחרר על ידי בית משפט השלום עם הבאתו לדין בפניו ומעצרו הכולל לא היה ארוך.
18. הגשת הערר על ידי המשיבה אין בה להצדיק קביעה אחרת - מעבר לכך שמדובר בזכות קנויה, הרי שעיכוב הביצוע ניתן לפרק זמן קצר והדין בערר נערך עוד באותו היום. יש גם לזכור כי אף שהערר נדחה הרי שנקבע במסגרתו קיומו של חשד סביר כאמור, גם אם מוגבל, והוטל על המבקש תנאי הרחקה.
19. יש גם לזכור כי העובדה שברקע קיים סכסוך אזרחי בין הצדדים אין בה להוות הצדק או הכשר לאירועי האלימות המאחרים. הטענה כי גם המתלוננים היו צד באירועי האלימות אין בה כדי להשמיט את החשד הסביר, וודאי שלא להצדיק פיצוי כאמור.
20. חומרי החקירה שהיו בפני קצין המשטרה הספיקו לשם הצדקת ההתנהלות בפועל.
21. לאור כל האמור לעיל אני דוחה את הבקשה.
22. תיק החקירה יוחזר לטוען היחידה הרלבנטית.
23. המזכירות תמציא לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ט, 26 מאי 2019, בהעדר
הצדדים.